

РЕШЕНИЕ

№ 3936

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2167** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, във вр.чл. 107, ал. 3, вр. чл. 144, ал. 1 от ДОПК, във в. чл. 9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на П. Б. А., ЕГН [ЕГН], представляван от адв. С. Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 2, срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 375/24.11.2021 г., издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С.“, мълчливо потвърден от Директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

В жалбата се поддържа, че обжалваният акт е издаден в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа се становище, че имотът попада извън границите на организирано сметосъбиране. Сочи се, че АУЗД противоречи на чл. 10, ал. 1 и ал. 3 ЗМДТ, тъй като имотът е възстановен като земеделска земя – нива и за него не е била извършвана процедура по промяна на предназначението – същият бил незастроен и за него нямало ПУП – чл. 8, ал. 1 ЗУТ, поради което не подлежи на облагане с местен данък, съответно не се дължи и ТБО на основание чл. 64, ал. 1 във вр. с чл. 11 от ЗМДТ. Поддържа се, че едва когато имотът им предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и предназначението на земята е променено, едва тогава имотът става годен за данъчно облагане обект. От доказателствата по административната преписка доказателства се установявало, че имотът е възстановен като земеделска земя. Същият безспорно попада в строителните граници на [населено място], а по ОУП на Столична община попада в урбанизирана територия – в строителните граници на [населено място], и в терен за Зона на градски паркове и градини – Зп 32 по ОУП на СО. Поради

това и с оглед на чл 10, ал. 2, т. 1 от Закона за устройството на Столична община (ЗУЗСО) имотът е част от зелената система н СО и като част от нея предназначението му може да се променя само в устройствена зона или самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл. 10, ал. 2 ЗУЗСО. За него нямало одобрен ПУП, както и не било провеждано мероприятие „озеленяване“. Докато по ОУП на СО имотът попада в терени отредени за паркове и градини, неговото предназначение не можело да се променя. Промяната на предназначението пък е предпоставка за облагането на недвижимия имот с данък. Видно от доказателствата на наследниците на М., З. и Б. А. е възстановен имот, представляващ земеделска земя. Не е била проведена процедура по реда на чл. 17 и сл. от ЗОЗЗ. На следващо място АУЗД противоречал и на чл. 71 ЗМДТ и чл. 27, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО. От доказателствата – писмо изх. № РСР21-ГР94-1210-[1]/02.09.2021 г. и изх. № РСР21-ГР94-1656-[1]/10.11.2021 г. на Кмета на СО, р-н С., било видно, че ПИ с идентификатор 68134.507.5254 е попадал извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване за 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. Предвид това, неправилно с АУЗД е определено, че жалбоподателят дължи ТБО за 2019 г., 2020 г. и 2021 г. Актът противоречал и на чл. 64, ал. 1 ЗМДТ вр. чл. 11 от с.з. За имотът не се дължал данък поради което и на основание чл. 64, ал. 1 за него не се дължи и ТБО. Иска се отмяна на АУЗД и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. З., който поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалвания административен акт. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – Столична община, представляван от юрк. Д., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като недоказана и неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, Административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство по чл. 107, ал. 3 ДОПК е образувано на 02.08.2021 г. по инициатива на задълженото лице с Искане рег. № ДСР21-ГР94-568/02.08.2021 г. Обект на същото са публични общински вземания на жалбоподателя П. Б. А. за местен данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г. по отношение поземлен имот с идентификатор 68134.507.5254 по КК на [населено място], бивш имот № 2020459 кад. Л. №202 от помощен план на район „С.“, изработен 2003 г., находящ се в [населено място], район „С.“, възстановен на наследниците на М., З. и Б. А. И. с Решение № 207-1/18.03.2019 г. на Общинска служба по земеделие „С.“ на СО, като нива с площ от 6146 кв.м.

С Акт за установяване на задължения по декларация № 298/20.08.2021 г. са установени задължения за данъци и такси по видове и периоди и лихви за просрочие върху тях, изчислени към 20.08.2021 г. на П. Б. А. както следва: за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г. е установено задължение за ТБО в размер на 116,14 лв. от които внесени 116,14 лв. 0 лв. за довносяне и 0 лв. за възстановяване.

Актът е бил обжалван с искане за възстановяване на недължимо платени суми за ТБО. С Решение № СФД21-РД28-275/27.10.2021 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО е отменил така издадения АУЗД, тъй като органът по приходите не е изяснил и изложил фактическата обстановка, не е събрал, обсъдил и взел предвид

всички относими писмени доказателства, касаещи ТБО, поради което актът се явявал немотивиран, необоснован и недоказан и е върнал преписката за повторно производство по чл. 107, ал. 3 ДОПК.

След повторно проведеното административно производство е постановен АУЗД № 375/24.11.2021 г.. В него е посочено че ПИ с идентификатор 68134.507.5254 по КК на [населено място], бивш имот №2020459 кад.л. № 202 т помощен план на район „С.“, изработен 2003 г., находящ се в [населено място], възстановен на наследниците на М., З. и Б. А. И. с Решение №207-1/18.09.2019 г. на ОСЗ „С.“ на СО, като нива с площ 6146 кв.м. е деклариран за данъчно облагане от жалбоподателя с декларация по чл. 14 ЗМДТ вх. № [ЕГН]/19.02.2020 г., въз основа на която е формирана партида 7720Н93884. В декларацията е било отбелязано право на освобождаване от ДНИ, на основание чл. 24, ал. 1,1 т. 10 ЗМДТ. Било е декларирано, че жалбоподателят притежава 9/54 идеални части от правото на собственост.

Посочено е също така, че съгласно СТЕ по гр. Д. № 61876/2014 г. на СРС, процесният им. Пл. № 2020459, нанесен на кад. Л. № 202 по Помощния план на землището на [населено място], местност „Глога“ е ситуиран върху ПУП на местността „О.-М.“ одобрен с Решение № 69 по Протокол 6/05.02.2008 г. на СОС.

Съгласно писмо от СО, направление „Архитектура и градоустройство“ рег. № САГ20-ТП00-25(1)/22.01.2020 г., имотът попада в урбанизирана територия, устройствена зона и терени за озеленяване – ЗП (зона за градски паркове и градини).

Посочено е, че за периода 2017 г. и 2018 г. задълженото лице не се е легитимирило като собственик на имота, поради което не са начислени ДНИ и ТБО.

За периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г. нямало подадена декларация по чл. 27 за намаляване или освобождаване от ТБО. За този период задължението за ТБО е определено на основание чл. 66 и заповед № СОА18-РД09-1194/30.10.2018 г. на Кмета на СО, с поред която имотът се намира в границите на територията на р-н „С., в който се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и по реда на чл. 27, ал. 1 НОАМТЦУПСО, в промили на база данъчната оценка на имота.

С АУЗД е направено установяване на ТБО в размер на 116,14 лв., който е заплатен от жалбоподателя.

Актът е бил обжалван с жалба вх. № ДСР21-ГР94-568[14], регистрирана на 06.12.2021 г., подадена до директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО. По подадената жалба в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК директорът на дирекция „ОП“ при СО не се е произнесъл по нея, поради което на основание чл. 156, ал. 4 ДОПК се приема, че АУЗД е мълчаливо потвърден.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 375/24.11.2021 г., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, е подадена на 06.12.2021 г., като в 60-дневния срок по чл. 155, ал. 1 ДОПК, изчислен считано от 13.12.2021 г. (след изтичане на 7-дневния срок по чл. 146 ДОПК, т.е. до 13.02.2022 г. решаващият орган не се е произнесъл по жалбата. Жалбата до съда е от дата 24.02.2022 г., т.е. спазен е срокът по чл. 156, ал. 1 ДОПК, поради което същата е допустима за разглеждане, като подадена в срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и

представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Процесният АУЗД е издаден от В. П. Р., която заема длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи „С.“ към Дирекция „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община /л. 86/. Видно от представената на л. 87 Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община, старши инспекторите в отдел „Общински приходи“ са компетентни органи по приходите, които са оправомощени да извършват производствата по установяването, обезпечаването, събирането и контрола на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК (т.5 от заповедта). Предвид изложеното съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

Оспореният АУЗД съответства на изискването за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, като е издаден в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. При издаването му не се констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила.

Актът за установяване на задължение по декларация обаче е издаден в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 10, ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В настоящия случай административното производство е образувано въз основа искане вх. № ДСР21-ГР94-568/02.08.2021 г. /л. 50/, с което жалбоподателят е поискал издаването на АУЗД с цел установяване недължимостта на ТБО.

Съгласно чл. 62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за извършваните от общината услуги по събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗМДТ таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината. Разпоредбата препраща към чл. 11 ЗМДТ, съгласно която данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти; собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот или съответната част от него; при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят; при концесия данъчно задължен е концесионерът, а при концесия за добив данъчно задължено лице е собственикът, с изключение на случаите, при които в полза на концесионера е учредено вещно право на ползване върху поземления имот или съответната част от него; за имот - държавна или общинска собственост, данъчно задължено е лицето, на

което имотът е предоставен за управление. В случая задължено лице се явява собственикът на имота (чл. 11, ал. 1 ЗМДТ).

Според чл. 66, ал. 1 ЗМДТ дейностите по предоставяне на услугите по чл. 62 включват:

1. събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до инсталации и съоръжения за третирането им, както и осигуряване на съдове за събиране на битовите отпадъци, с изключение на разделното събиране, предварителното съхраняване и транспортирането на битовите отпадъци, попадащи в управлението на масово разпространени отпадъци по Закона за управление на отпадъците - за услугата по чл. 62, т. 1;

2. третиране на битови отпадъци, необхванати в управлението на масово разпространените отпадъци, както и проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци и/или други инсталации или съоръжения за оползотворяване и/или обезвреждане на битови отпадъци - за услугата по чл. 62, т. 2;

3. поддържане на чистотата на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места и селищните образувания в общината, предназначени за обществено ползване - за услугата по чл. 62, т. 3.

Според чл. 71, ал. 1 ЗМДТ не се събира такса за:

1. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината;

2. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9, от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота;

3. услугата по чл. 62, т. 1, когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред, определен с наредбата по чл. 9, това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

Съгласно чл. 63, ал. 2 ЗМДТ видът на предлаганите услуги по чл. 62 на територията на общината, както и честотата на събиране и транспортиране на битовите отпадъци се определят със заповед на кмета на общината и се обявяват публично до 31 октомври на предходната година

Видно от приложеното на л. 40 от делото писмо от СО – рн. „С.“, издадено във връзка със заявление вх. № РСР21-ГР94-1210/30.08.2021 г.:

- ПИ с идентификатор 68134.507.5254, попада в т. 2 от Заповед № СОА18-РД09-1194/30.10.2018 г. на кмета на СО, а именно „Имоти, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване“;

- ПИ с идентификатор 68134.507.5254, попада в т. 2 от Заповед № СОА19-РД09-1488/31.10.2019 г. на кмета на СО, а именно „Имоти, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване“;

- ПИ с идентификатор 68134.507.5254, попада в т. 2 от Заповед № СОА20-РД09-2742/30.10.2020 г. на кмета на СО, а именно „Имоти, попадащи извън

границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване“

От изложеното следва, че за 2018 г., 2019 г. и 2020 г. посочения поземлен имот попада извън определените от кмета на СО граници, в които се предоставят съответните услуги по чл. 62 ЗМДТ. За 2018 г. ТБО не се дължи и поради това, че собствеността е възстановена с решение № 207-1 от 18.03.2019 г., поради което жалбоподателят не е бил задължено лице по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗМДТ за 2018 г. За 2019 г., както и за 2020 г., същият недължимо е внесъл ТБО, тъй като видно от цитираната по-горе заповед, ПИ не попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, т.е. извън определените от кмета граници, на които общината предоставя услугите по чл. 62 ЗМДТ.

Съгласно приложеното на л. 122 писмо от Н. при СО процесния имот попада в устройствена зона и терени за озеленяване. „Зона за градски паркове и градини“ – ЗП – Паркове за ежедневен и седмичен отдых с площ над 5 ха. В който се допуска застрояване със сгради и съоръжения за дейности, свързани с отдиха. Собствеността може да бъде и частна (каквато е случая). Необходимите площи за широко обществено ползване, които са задължително публична общинска собственост, се определят въз основа на ПУП. В случая няма данни такъв да е бил изработен и влязъл в сила.

Предвид изложеното дотук съдът счита, че административният орган, с оглед разпределението на доказателствената тежест съгласно чл. 170, ал. 1 АПК, не е доказал предпоставката за начисляване и събиране на ТБО за процесния имот. В случая има доказателства за наличието на отрицателната предпоставка по чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗМДТ, независимо от приложеното писмо на л. 149 от делото. Диаметрално противоположните данни, които се извличат от това писмо и писмото на л. 40 по делото аргументират извод за недоказаност на предпоставките за събиране на ТБО. Освен писмото на л. 149, административният орган не е приложил никакви доказателства, че такава услуга реално е извършвана, независимо дали имотът попада или не, в границите на предоставяната от СО услуга. Попадането в тази граница е само предпоставка за събирането на ТБО, доколкото следва да се установи и реалното извършване на тази услуга. Такива доказателства обаче не са ангажирани от административния орган, нито в хода на административното производство, нито в съдебното такова.

На следващо място, съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗУТ, според основното им предназначение, определено с концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове, териториите в страната са: урбанизирани територии (населени места и селищни образувания), земеделски територии, горски територии, защитени територии, нарушени територии за възстановяване, територии, заети от води и водни обекти, и територии на транспорта. Конкретното предназначение, което поземлените имоти в отделните категории територии могат да имат е

регламентирано в чл. 8 ЗУТ. Всеки поземлен имот попада поне в една от категориите по чл. 7, ал.1 ЗУТ и има поне едно от конкретните предназначения по чл. 8 ЗУТ. За целите на данъчното облагане релевантно е само предназначението по чл. 8, ал.1 ЗУТ, като имотите с това предназначение могат да бъдат в урбанизирана територия или отделни поземлени имоти извън нея. Първите попадат в строителните граници на населените места и селищните образувания, а вторите се намират извън строителните им граници, като и двете групи следва да имат предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Конкретното предназначение по чл. 8, т. 1 ЗУТ се установява с подробен устройствен план по смисъла на чл. 103, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 108, ал.1 ЗУТ. Безспорно е, че поземлените имоти в строителните граници на населените места, т.е. в урбанизирана територия, трябва да имат предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ. Определеното с подробния устройствен план предназначение на един поземлен имот не означава, че това предназначение е фактически осъществено. Подробният устройствен план е предвиждане, а не нареждане за незабавно изпълнение на установеното в него предназначение на имота, т.е. планът е правна възможност, която се реализира тогава, когато собственикът реши. Освен предвижданията на плана налице е и начин на трайно ползване на имота, който може да бъде различен от предвиденото по плана. За да се облагат с данък имотите разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ изисква да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Само когато и двете кумулативни предпоставки са осъществени - имотът има предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и предназначението на земята е променено, той е годен за данъчно облагане обект.

Освен предвижданията на плана налице е и начин на трайно ползване на имота, който може да бъде различен от предвиденото по плана. За да се облагат с данък имотите разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ изисква да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Само когато и двете кумулативни предпоставки са осъществени - имотът има предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и предназначението на земята е променено, той е годен за данъчно облагане обект.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че имотът, собственост на жалбоподателя е ниви, съгласно начин на трайно ползване /съгласно Решение № 207-1 на ОСЗ „С.“, л. 23/. Видно от скицата на поземления имот /л.24/ същият е с начин на трайно ползване

„за друг вид озеленени площи“. Не се спори, че имотите попадат в строителните граници на [населено място], но за тази територия няма изработен ПУП към датата на издаване на акта и за процесните периоди. За да са облагаеми процесните имоти, собственост на жалбоподателя, същите следва да са с променено предназначение, като по делото не се установява от представените доказателства това да е било направено през процесните данъчни периоди до издаването на процесния акт, съгласно изискванията на чл. 17 от ЗОЗЗ, т.е. тези имоти са необлагаеми с данък недвижими имоти. С оглед разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗМДТ, съгласно която таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по чл. 11 ЗМДТ, т.е. собствениците и лицата с учредено право на ползване на облагаеми с данък недвижими имоти и предвид това, че имотите на дружеството не са облагаеми с данък недвижими имоти и собственикът му не е задължено за данъка лице, то същият не е задължено и за такса за битови отпадъци лице.

С оглед изложеното, съдът намира АУЗД за незаконосъобразен и необоснован. Не се доказва извършването на услуга по сметосъбиране и сметоизвозване от страна на Столична община по отношение на процесния имот. При това положение жалбата се явява основателна, а актът подлежи на отмяна. Основателна е и претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя в размер на 310 лв., съобразно прилжояния на л. 179 списък.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен Съд С. - град, III отделение, 2 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Б. А., ЕГН [ЕГН], представляван от адв. С. Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 2, срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 375/24.11.2021 г., издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК от старши инспектор в отдел „Общински приходи – С.“, мълчаливо потвърден от Директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА Столична Община да заплати по сметка на П. Б. А. сума в размер на 310 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

